

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 sierpnia 2023 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **D.M.**,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 26 października 2022 r., sygn. akt II AKa 294/22,

zmieniającego wyrok łączny Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 25 maja 2022 r., sygn. akt III K 65/22,

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2) zwolnić D.M. z kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 25 maja 2022 r. (sygn. akt III K 65/22) połączono węzłem kary łącznej następujące wyroki zapadłe wobec D.M.:

1. Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 29 sierpnia 2016 r., sygn. akt V K 475/16 za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. popełnione w dniu 24 lutego 2016 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 190 § 1 k.k. popełniony w dniu 24 lutego 2016 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia

wolności, które to kary połączono i wymierzono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata; postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków z dnia 5 czerwca 2017 r. karę łączną 1 roku pozbawienia zarządzono do wykonania;

2. Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 12 lipca 2017 r. sygn. akt V K 1293/16 za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 26 października 2015 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

3. Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 23 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 315/21 za czyn z art. 258 § 1 k.k. popełniony w okresie od października 2013 r. do grudnia 2016 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełniony w okresie od października 2013 r. do grudnia 2016 r. karę 1 roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych, a które to kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono skazanemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia z dnia 2 lutego 2022 r., sygn. akt II K 167/21 za przestępstwo z art. 209 § 1a k.k. popełnione w okresie od 1 października 2013 r. do dnia 20 grudnia 2016 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Kara łączna została orzeczona w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności. Sąd umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w odniesieniu do innych wyroków zapadłych wobec skazanego.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 26 października 2022 r. (sygn. akt II AKa 294/22) obniżył orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności do lat 3. W pozostałym zakresie utrzymał wyrok Sądu I instancji w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi *„rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:*

1. *art. 85 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez niezastosowanie przez Sąd Odwoławczy stanowiska wynikającego z wyr. Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 kwietnia 2021 r. wydanego w sprawie C-221/19 wskazującego na interpretację decyzji ramowej Rady 2008/675/WSiSW z dnia 24 lipca 2008 r. i uznanie, że połączenie wyroków wydanych przez Sąd Rejonowy w Mlada Boleslav i Sąd Rejonowy w Hradec Kralove może jedynie nastąpić przy zastosowaniu zasady kumulacji, co uniemożliwiało i nie pozwoliło na połączenie wszystkich kar pozbawienia wolności wydanych wobec skazanego na zasadzie absorpcji bądź asperacji.*

Rażącą niewspółmierność kary łącznej orzeczonej wobec skazanego w wysokości 3 (trzech) lat pozbawienia wolności podczas gdy zachowanie skazanego po popełnieniu przestępstw jest prawidłowe, skazany posiada pozytywną opinię w warunkach izolacyjnych, wyraża krytyczny stosunek do popełnionych czynów zabronionych.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Postawiony jako drugi zarzut rażącej niewspółmierności kary nie może być samodzielnym zarzutem kasacyjnym. Stąd jego postawienie jest nieskuteczne.

W odniesieniu natomiast do zarzutu pierwszego, jest on niezrozumiały i uzasadniony w sposób, który nie pozwala się do niego w istocie odnieść merytorycznie. Obrona powołuje się na wyrok TSUE z dnia 15 kwietnia 2021 r., C-221/19 (AV), jednak bez pogłębionej refleksji nad jego tezami. Wyrok ten odnosił się do art. 85 § 4 k.k., który stanowi, że karą łączną nie obejmuje się kar orzeczonych wyrokami orzeczonymi przez właściwe organy krajów UE, chyba że według prawa polskiego czyn nie stanowi przestępstwa, sprawca nie podlega karze albo

orzeczona kara nie występuje w katalogu kar. Trybunał orzekł, że można objąć wyrokiem łącznym również wyroki zapadłe w innym kraju członkowskim pod warunkiem, że wyrok będzie się mieścił w ramach określonych w art. 8 ust. 2–4 decyzji ramowej 2008/909 z uwzględnieniem art. 3 ust. 3 decyzji ramowej 2008/675.

Oznacza to, że wciąż nie jest dopuszczalne objęcie węzłem kary łącznej wyroku zapadłego w innym kraju UE, jeżeli miałyby to prowadzić do jego naruszenia, uchylecia czy rewizji ze strony państwa członkowskiego prowadzącego nowe postępowanie. Możliwe są jedynie takie interwencje orzecznicze w ramach procedury, które nakierowane są na doprowadzenie do stanu, w którym kara orzeczona za granicą jest zgodna z prawem państwa wykonującego.

Sąd I instancji wyraźnie uargumentował, dlaczego nie może połączyć kar zapadłych w Czechach. Sąd odwoławczy rozpoznając zarzut związany z art. 85 k.k. wyczerpująco odniósł się do apelacji, która także powoływała się na cytowany wyżej wyrok TSUE. Sąd najwyższy podziela stanowisko Sąd Apelacyjny, uznając je za zasadne i nieobarczone błędem.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

WZ

[ms]